

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2021 roku, wydanym w sprawie z powództwa z powództwa T. G. przeciwko J. D. i E. D., o zapłatę, Sąd Rejonowy w Skierniewicach:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 2.595,23 zł tytułem kosztów opinii biegłego poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Powód, w swej apelacji zaskarżył wyrok w całości, zarzucając wydanemu orzeczeniu naruszenie:

1. naruszenie przepisów prawa proceduralnego, tj. art. 156¹ k.p.c. poprzez zaniechanie pouczenia strony powodowej o prawdopodobnym wyniku sprawy w świetle zgłoszonych do tej chwili twierdzeń dowodów, skutkujące oddaleniem powództwa, a także poprzez brak pouczenia, ewentualnie zobowiązania i pouczenia strony powodowej o podstawie prawnej w oparciu o którą uwzględnienie powództwa byłoby możliwe,
2. naruszenie przepisów prawa proceduralnego, tj. art. 286 k.p.c. w z art. 240 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego w zakresie wartości poniesionej przez powoda szkody sytuacji, gdy przedmiotowa opinia, jak zauważył Sąd I instancji, jest czysto hipotetyczna i wyłączenie teoretyczna,
3. naruszenie przepisów prawa proceduralnego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie polegającej na odmowie nadania przymiotu wiarygodności zeznaniom powoda i świadków co rozmiarów upraw, poczynionych przez powoda prac i naniesień sytuacji, gdy fakty te zostały w sposób niebudzący wątpliwości ustalone w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym Skierniewicach za sygn. akt I C 315/15 i korelują z osobowymi źródłami materiału dowodowego w sprawie niniejszej,
4. naruszenie przepisów prawa proceduralnego, tj. art. 327¹ § 1 pkt k.p.c. poprzez brak zawarcia w uzasadnieniu wyroku wyjaśnień podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa sytuacji, gdy zgodnie z powołanym przepisem jest to obligatoryjny element uzasadnienia,
5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. w związku z art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż pozwani nie wyrządzili szkody powodowi skutkujące oddaleniem powództwa w całości w sytuacji, gdy roszczenie to winno zostać uwzględnione, przynajmniej w części,
6. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, i nie jest możliwe ustalenie ilości paliwa zużytego przez powoda a co z; tym idzie jego wartości w sytuacji, gdy ilość ta została wskazana przez biegłego i na tej podstawie możliwe jest ustalenie jego wartości,
7. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, i. nie jest możliwe dokładne określenie rodzaju upraw i naniesień dokonanych przez powoda, które zostały zniszczone przez pozwanych w 2014 r., w sytuacji, gdy w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Skierniewicach za sygn. akt I C 315/15 ponad wszelką wątpliwość ustalono, iż powód na spornym gruncie od wielu lat uprawiał seradęłę i sadił krzewy porzeczeki,

8. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na błędnym przyjęciu, iż powód nie wykazała faktu wartości poniesionej szkody w sytuacji, gdy jest to możliwe w związku z ilością zużytego paliwa ustaloną przez biegłego oraz rodzaj upraw i naniesień ustalonych w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Skierniewicach za sygn. akt I C 315/15.

W związku z przytoczonymi wyżej zarzutami co do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, powód wskazał na fakty ustalone przez Sąd I instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy:

1. ilość i wartość zużytego przez powoda paliwa nie jest możliwa do ustalenia (opinia pisemna biegłego s. 6),
2. nie jest możliwe dokładne określenie rodzaju upraw i naniesień dokonanych przez powoda, które zostały zniszczone przez pozwanych w 2014 r. (opinia pisemna biegłego s. 6),
3. brak wykazania wysokości szkody poniesionej przez powoda (opinia pisemna biegłego s. 6),
4. przyzma gruzu (nasypy) na spornej nieruchomości istniały w okresie powstania szkody - przed naruszeniem posiadania przez pozwanych (opinia pisemna biegłego s. 6),

Skarżący wskazał ponadto, na jego zdaniem istotne dla rozstrzygnięcia fakty nieustalone przez Sąd I instancji, tj:

1. wartość zużytego przez powoda paliwa (opinia pisemna biegłego s. 6),
2. przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2021 r., czas adnotacji:00:26:24 oraz protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2018 r., czas adnotacji:00:06:18),
3. rzeczywista wysokość poniesionej przez powoda szkody (opinia pisemna biegłego s. 6, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2021 r., czas adnotacji:00:26:24 oraz protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2018 r., czas adnotacji:00:06:18),
4. przyzma gruzu (nasypy) na spornej nieruchomości powstały po zaistnieniu szkody - po naruszeniu posiadania przez pozwanych.

W konkluzji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Ponadto skarżący wniósł o:

1. zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych,
2. na podstawie art. 374 k.p.c. o rozpoznanie apelacji na rozprawie,
3. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rolnictwa i ogrodnictwa, na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, celem wykazania faktu:
 - a. wartości zniszczonych przez pozwanych w 2014 r. upraw seradeli i krzewów porzeczek przy uwzględnieniu zasad prawidłowej agrotechniki, rozmiaru gruntu zdanego do prowadzenia upraw oraz zakresu tych upraw wskazanego w szczególności przez powoda i świadków,
 - b. wartości spodziewanego zysku z upraw seradeli i krzewów porzeczek przy uwzględnieniu zasad prawidłowej agrotechniki, rozmiaru gruntu zdanego do prowadzenia upraw oraz zakresu tych upraw wskazanego w szczególności przez powoda i świadków,
 - c. wartości kosztów prac i zabiegów agrotechnicznych oraz zużytych materiałów na cele upraw seradeli i krzewów porzeczek przy uwzględnieniu zasad prawidłowej agrotechniki, rozmiaru gruntu zdanego do prowadzenia upraw oraz zakresu tych upraw wskazanego w szczególności przez powoda i świadków,

d. wartości zużytego przez powoda paliwa - oleju napędowego - przy uwzględnieniu ilości ustalonej przez biegłego i średnich cen oleju napędowego w 2014 r.,

Skarżący wniósł o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 8 kwietnia 2021 r. oddalającego wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu z informacji z 8 kwietnia 2021 r. oraz o przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd II instancji na podstawie art. 382 k.p.c.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 227 i 232 k.p.c. skarżący powołał nowe dowody, tj. informację z dnia 13 lipca 2021 r. oraz decyzję nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015 r., celem wykazania faktu: powierzchni objętej wnioskiem w sprawie przyznania płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. powód wskazał, że powołanie nowego dowodu przed Sądem I instancji nie było możliwe, ponieważ zaistniał (powstał) on już po wydaniu zaskarżonego wyroku, w tym celu na podstawie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 227 i 232 k.p.c.

W odpowiedzi na apelację pozwani wnieśli o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej, oddalenie wniosku dowodowego z opinii biegłego z zakresu rolnictwa i ogrodnictwa, oddalenie wniosku dowodowego z dokumentu tj. informacji z (...) z dnia 13.07.2021 r i decyzji nr (...) z dnia 01.04.2015 r. oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Powód w replice na odpowiedź pozwanych podtrzymał w całości wywiedzioną apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna w całości i jako taka podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że do rozpoznania wywiedzionej w sprawie apelacji zastosowanie znajdują przepisy o postępowaniu uproszczonym. W myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wreszcie zaznaczyć trzeba, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący. Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji – co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 11 i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie.

W niniejszej sprawie, za całkowicie nieuzasadniony należało uznać wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek ten jako idący najdalej wymagał rozpoznania w pierwszej kolejności. Zgodnie z art. 386 § 2 i 4 k.p.c. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy. Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadności żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia stanowiska przedstawionego przez powoda w toku postępowania. Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się nadto, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy (wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie. W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga także przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Wniosek dowodowy skarżącego zawarty w apelacji należało uznać za spóźniony. Wskazać należy, że w postępowaniu zwykłym, strona może w środku odwoławczym przedstawiać nowe fakty i dowody. Zasada ta doznaje jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. i odpowiadające mu unormowanie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c., tj. jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., sygn. akt II UK 77/10, LEX nr 661513).

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał wniosek dowodowy strony powodowej za spóźniony. Stosownie bowiem do rozkładu ciężaru dowodów, ujętego w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., obowiązkiem strony powodowej było przedstawienie wszelkich dostępnych jej dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Strona powodowa nie wykazała również, aby powołanie dowodu z decyzji nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015 r., w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe.

Za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz powiązane z nim zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego znajdujących oparcie w zebrany materiale dowodowym, ocenionym bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty apelacji stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że - co do zasady -

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył powyższych dyrektyw oceny dowodów i w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Podniesione przez powoda zarzuty dotyczą w gruncie rzeczy oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego, której dokonanie skutkowało uznaniem, że powód nie wykazał wysokości powstałej szkody a ewentualne kreślenie jej wysokości jest tylko i wyłącznie teoretyczną hipotezą. W ocenie Sadu Okręgowego Sad I instancji ocenił moc dowodową zeznań świadków i powoda, zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 233 k.p.c. prawidłowo dochodząc do przekonania, iż ich wiarygodność podlega wątpliwości. W niniejszej sprawie istniały bowiem wątpliwości i sprzeczności pomiędzy podawanymi przez powoda i ustalonymi przez powołanego w sprawie biegłego wartościami. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego powód nie zdołał udowodnić rozmiaru poniesionej szkody m.in. procentu zniszczenia upraw. Skarżący nie przedłożył żadnego wiarygodnego dokumentu dotyczącego ustalenia wartości poniesionej szkody oraz nie wskazał w jakiej ilości i czy istniały uprawy. Jak ustalił powołany w sprawie biegły powierzchnia całego gruntu to 2,2791 ha. W chwili powstania szkody na środku gruntu znajdowała się przyzma gruzu o powierzchni ok. 0,30 – 0,40 ha, istniejące zakrzaczenia i zadrzewienia zajmowały ok. 0,15 ha. Istnieje zatem rozbieżność co do podawanej przez powoda powierzchni upraw a tą jaka mogła realnie być uprawiana. Skarżący wskazał, że na powierzchni 1,90 ha wysiał 100 kg nasion seradeli. Jednakże zgodnie z zasadami prawidłowej agrotechniki ilość wysiewu nasion seradeli powinna wynosić od 25 kg do 30 kg na 1 ha. Ilość podawanego przez powoda zasiewu okazała się zatem zbyt wysoka i niezgodna z zasadami prawidłowej agrotechniki. Cena nasion seradeli 8,50 zł, przy przyjęciu normy wysiewu 30 kg/ha, przy założeniu powierzchni 1,90 ha i cenie 8,50 zł za kg wartość nasion mogła by wynosić 484,50 zł. Cena ta jest dużo niższa niż ta wskazywana przez powoda. Ponadto jak stwierdził biegły, w niniejszej sprawie nie jest możliwe ustalenie ilości zużytego paliwa na proces agrotechniczny, bowiem przy przyjęciu prawidłowej agrotechniki na wskazaną powierzchnię przez powoda mogło być zużyte ok. 70 l paliw. Sąd I instancji słusznie również wskazał na wątpliwości co do istoty zasiania seradeli, gdyż ta potrzebuje kwaśnej gleby, nie toleruje wapna, a zgodnie z oświadczeniem T. G., wapnował on przedmiotowy grunt.

Zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. Powołanie się na podstawę naruszenia w postaci art. 327¹ § 1 k.p.c. jest usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Inaczej rzecz ujmując, zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 327 1 § 1 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie odtworzenie i ocenę wyводу (ciągu wnioskowania o faktach i prawie), który doprowadził do przyjęcia zawartego w sentencji rozstrzygnięcia. To, czy w istocie sprawa została wadliwie, czy prawidłowo rozstrzygnięta nie zależy od tego, jak zostało napisane uzasadnienie. Jedynie w takim wypadku uchybienie art. 327¹ § 1 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Oznacza to, że nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji może stanowić podstawę do kreowania skutecznego zarzutu. Skarżący musi przy tym wykazać zaistnienie tego rodzaju wadliwości, które czynią uzasadnienie bezwartościowym dla oceny wydanego rozstrzygnięcia sprawy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 lipca 2018 r., I ACa 24/18, publ. Legalis nr 1842038). Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie pochylił

się nad całością zebranego materiału dowodowego, a przedstawione w uzasadnieniu rozważania dotyczące podstawy prawnej orzekania w pełni oddają motywy, jakimi kierował się Sąd Rejonowy. Tym samym uzasadnienie wyroku Sądu I instancji czyni zadość wymogom stawianym w art. 327 § 1 k.p.c.

Za chybiony należało uznać również zarzut naruszenia art. 156¹ k.p.c. poprzez między innymi zaniechanie pouczenia strony powodowej o prawdopodobnym wyniku sprawy w świetle zgłoszonych do tej chwili twierdzeń dowodów, skutkujące oddaleniem powództwa. Wskazać należy, że z treści tego przepisu wynika, że omawiane uprawnienie pozostaje w dyskrekcji przewodniczącego, co oznacza, że jest prawem sędziego, nie obowiązkiem. W celu sformułowania skutecznego zarzutu naruszenia art. 156¹ k.p.c., skarżący powinien wykazać, że istniała obiektywna powinność po stronie przewodniczącego do pouczenia stron o prawdopodobnym wyniku sprawy, wynikająca z powinności zagwarantowania sprawnego i ekonomicznego przebiegu postępowania, czego skarżący nie uczynił.

Skarżący wniósł o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu I instancji z dnia 8 kwietnia 2021 r. oddalającego wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu z informacji z 8 kwietnia 2021 r. oraz o przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd II instancji na podstawie art. 382 k.p.c. Przede wszystkim stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 162 k.p.c. stronie, która w toku posiedzenia nie zwróciła uwagi sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie do protokołu zastrzeżenia, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Strona działająca bez profesjonalnego pełnomocnika nie musi wskazywać konkretnych przepisów, które zostały naruszone, ale powinna tak sformułować zastrzeżenie, by z jego treści można było wywieść, jakie przepisy zostały naruszone.

W rozpoznawanej sprawie jak wynika z protokołu rozprawy z 8 kwietnia 2021 r., powód po wydaniu przez Sąd Rejonowy postanowienia o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentu z informacji z 8 kwietnia 2021 r. nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Utracił zatem w postępowaniu odwoławczym prawo powoływania się na uchybienie przez Sąd Rejonowy przepisom prawa procesowego w tym zakresie.

Brak przy tym podstaw do uznania, iż zaszły przesłanki uzasadniające odstąpienie przez sąd odwoławczy od rygoru z art. 162 k.p.c. Zarzucane przez apelującego T. G. uchybienie nie należy do uchybień branych przez sąd pod uwagę z urzędu (a to powodujących nieważność postępowania: art. 379 k.p.c. i 1099 k.p.c. oraz wymienionych w art. 202 k.p.c.), a powód nie uprawdopodobnił, iż niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jego winy.

Niezasadne są zarzuty powoda wskazujące na naruszenie art. 286 k.p.c. w z art. 240 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego w zakresie wartości poniesionej przez powoda szkody. Przede wszystkim Sąd Rejonowy oddalając powództwo wskazał dlaczego opinia biegłego sądowego z zakresu rolnictwa była przekonywująca i wystarczająca dla poczynienia ustaleń w sprawie. Opinia ta została uzupełniona pisemnie i ustnie na wniosek skarżącego. Biegły w obu opiniach - pisemnej i ustnej opinii szczegółowo ustosunkował się do wszystkich uwag i zastrzeżeń przedstawionych przez skarżącego, dlatego Sąd I instancji słusznie uznał, że nie ma podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Sąd Rejonowy wskazał, że uznał opinię za w pełni wiarygodną, jako jasną, logiczną, prawidłowo uzasadnioną. Biegły udzielił odpowiedzi na postawione mu pytania, dokonał oględzin przedmiotowej nieruchomości, powiadomił o ich terminie strony, przedstawił wiarygodne, wyczerpujące i oparte na prawidłowych źródłach wyliczenia i zestawienia.

Nie można przyznać racji zarzutowi opartemu na naruszeniu art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. W niniejszej sprawie brak był podstaw do uwzględnienia powództwa w choćby w części dotyczącej wartości nasion i zużytego paliwa. W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał konkretnie co zostało zniszczone, na jakim obszarze a przedstawione przez niego wyliczenia nie znajdują potwierdzenia. Jak ustalił I instancji, istnieje rozbieżność między podawaną przez apelującego powierzchnią upraw a taką jaką mogła realnie być uprawiana. Ponadto powód wskazał, że na powierzchni 1,90 ha wysiał 100 kg nasion seradeli. Zgodnie z zasadami prawidłowej agrotechniki ilość wysiewu nasion seradeli powinna wynosić od 25 kg do 30 kg na 1 ha. Oznacza to, że ilość podawanego przez powoda zasiewu jest zbyt wysoka, niezgodna z zasadami prawidłowej agrotechniki. Cena nasion seradeli 8,50 zł, przy przyjęciu normy wysiewu 30 kg/

ha, przy założeniu powierzchni 1,90 ha i cenie 8,50 zł za kg wartość nasion mogła by wynosić 484,50 zł. Cena ta jest dużo niższa niż ta wskazywana przez skarżącego. W sprawie nie było również możliwe ustalenie ilości zużytego paliwa na proces agrotechniczny, przy przyjęciu prawidłowej agrotechniki na wskazaną powierzchnię przez powoda mogło być zużyte ok. 70 l paliw.

Skarżący nie wykazał zatem wysokości powstałej szkody a ewentualne określenie jej wysokości jest tylko i wyłącznie teoretyczną hipotezą. W kontrolowanej sprawie treść opinii biegłego nie daje więc podstaw do przyjęcia choćby kwoty 484,50 zł jako kwoty ustalonej przez biegłego, dotyczącej upraw seradeli. Kwota ta bowiem także jest tylko i wyłącznie teoretyczna.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i zasądził od przegrywającego spór powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 900 zł. Na kwotę tą złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych, ustalone stosownie do § 2. pkt 4) w zw. z § 10. ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. - Dz. U. z 2015 roku, poz. 615 z późn. zm.).